

ת"פ 22473/02/15 - מדינת ישראל נגד לול סאדד, פאונה אברחה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 22473-02-15 מדינת ישראל נ' סאדד אס'
9004664(עציר) ואח'

בפני **כבוד השופט בני שגיא**
המאשימה: **מדינת ישראל**

ע"י ב"כ עו"ד דפנה יבין
נגד

הנאשמים: **לול סאדד**
ע"י ב"כ עו"ד יוסי סקה
פאונה אברחה
ע"י ב"כ עו"ד אורי קינן

גזר דין

כללי

1. הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 בצוותא עם סעיף 335 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**).

על פי האמור בכתב האישום המתוקן, ביום 25.11.14, בין השעות 20:00 עד 03:00, ישב ד.א. (להלן - **המתלונן**) בבר, ביחד עם שלושה חברים. בסמוך לשולחן בו ישב המתלונן, ישבו הנאשמים ביחד עם חבר נוסף (להלן - **השלושה**). במהלך הערב, החלו חילופי דברים בין השלושה לבין המתלונן, אשר בעטיים תקפו השלושה או מי מטעמם, את המתלונן. בעקבות זאת, ברח המתלונן מהבר והשלושה דלקו אחריו. ברחוב סמוך, הצליחו השלושה לתפוס את המתלונן, והכו אותו, בין היתר, באמצעות לבנה, מספר פעמים בחוזקה בראשו. כתוצאה ממעשיהם של השלושה, נגרמו למתלונן דימומים מאסיביים בראשו וכן שברים בגולגלתו, בארובת העין, בשיניו הקדמיות, ובעצמות האף. כמו כן, נגרם למתלונן חתך במצחו. המתלונן הובהל לבית החולים כשהוא מורדם ומונשם ונותח בראשו. במשך כחודשיים היה המתלונן מאושפז בבית החולים במצב קשה מאוד, כשהוא מחוסר הכרה, כל זאת לאור פגיעה מוחית קשה שנגרמה בעטייה של התקיפה שתוארה לעיל.

2. הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים כלל את תיקון כתב האישום, אך לא כלל הסכמה לעניין העונש, ובעניין זה טען כל צד כראות עיניו.

ראיות לעונש

עמוד 1

3. מדו"ח סיכום האשפוז (תע/1) שהוגש ע"י התביעה, עולות אותן אבחנות רפואיות אודות המתלון, כפי שפורטו בכתב האישום המתוקן. ביחס למצבו הנוכחי של המתלון, צוין כי השיפור הנוירולוגי מרשים וההיענות הטיפולית מצוינת. המתלון ערני, מדבר, מתפקד, אוכל ושותה כראוי ואינו נזקק לתמיכה נשימתית. המתלון מתנהל לאיטו עם הליכון, ולעיתים עושה כן ללא עזרה. בנסיבות העניין, ולאור סטטוס המתלון, לא ניתן היה לאשר למתלון מסגרת שיקומית מתאימה וההמלצה הכלולה בסיכום האשפוז, מסתכמת ב"המשך הליכה בזירות" והמשך טיפול אנטיביוטי לתקופה בת שבעה ימים.

4. מהדוח הפסיכו-סוציאלי (תע/2) שנערך ע"י ארגון הסיוע לפליטים ולמבקשי מקלט בישראל, עולים מספר נתונים אודות המתלון ומצבו העכשווי. המתלון בן 25, יליד אריתריאה, עבר עינויים בסיני עד הגעתו לישראל בחודש מאי 2012. לאחר שחרורו מהאשפוז הממושך, עבר המתלון לגור בבית חבר בבת-ים (מדובר בדירה קטנה, בה מתגורר החבר ביחד עם אשתו). **המתלון אינו מצליח ללכת ללא תמיכה במקל או הליכון ולפיכך הוא נמנע מלצאת מדירת חברו. המתלון זוכה לטיפול תרופתי של עמותת "רופאים לזכויות אדם", אולם אינו זוכה להמשך שיקום, ואינו עובר את אותם טיפולים פיזיותרפיים להם הוא זקוק. מצבו הנפשי של המתלון מעורער והחשש כי הוא מתמודד עם הפרעת דחק פוסט-טראומטית. המתלון מתקשה להיזכר בפרטים בסיסיים, דעתו מוסחת בקלות וקיימים ניתוקים דיסוציאטיביים במהלך השיחה עמו. חברו של המתלון דיווח כי המתלון מתמודד עם מצבי רוח משתנים, סובל מסיטום וצורח בשנתו. לאור מצבו הפיזי והנפשי של המתלון, הוא אינו עצמאי ואינו מסוגל לפרנס את עצמו, ונסמך באופן מלא על חברו (ואשת החבר). המלצת מחברת הדוח היא לאתר עבור המתלון מסגרת שיקומית שתכלול מגורים, אשפוז ושיקום פיזי, או לכל הפחות מסגרת מגורים וסיוע של אדם אשר יוכל ללוות את המתלון לטיפולים במרכז שיקומי.**

טיעוני הצדדים

5. התובעת, עו"ד דפנה יבין, התייחסה לנסיבות ביצוע העבירה, לאלימות הקשה והברוטאלית שנקטו בה הנאשמים כלפי המתלון, בשל עניין של מה בכך, ולהשפעותיה הקשות של האלימות על המתלון, הן במישור בריאותו הפיזית והן במישור בריאותו הנפשית. התובעת התייחסה לאותם ערכים מוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים וציינה כי אין המדובר רק בערך מרכזי של שמירה על שלמות הגוף, אלא אף בערכים נלווים, כגון זכותו של המתלון לחיות חיים שלווים נטולי פחדים. עוד הוסבר, כי יש ליתן את הדעת בקביעת מתחם העונש ההולם לשני רכיבים משמעותיים המעצימים את החומרה. הראשון, העובדה כי האלימות בוצעה בצוותא ע"י שני הנאשמים ואדם נוסף (שלא אותר), והשנייה, העובדה כי נעשה שימוש בנשק קר - אותה לבנה בעזרתה הכו השלושה את המתלון. התובעת הייתה ערה לעובדה כי הנאשמים הסגירו את עצמם למשטרה, וכפי שיפורט בהמשך, לא חלקה על טיעון הסניגוריה לפיו אלמלא הודאות הנאשמים בחקירה, לא ניתן היה להגיש את כתב האישום, אולם סברה כי גם שקלול נתונים אלה, אינו יכול לחלץ את הנאשמים מריצוי עונש מאסר משמעותי ברף הגבוה של מתחם העונש, שנע לשיטתה בין 3 שנות מאסר לבין 5 שנות מאסר. התובעת התייחסה להיותו של המתלון פליט מאריתריאה, ולקושי בו נתקל וייתקל המתלון שעה שיבקש לשקם את חייו, בכל ההיבטים האפשריים.

6. שני הסניגורים, עוה"ד יוסי סקה ואורי קינן, עמדו בטיעוניהם על נסיבותיהם האישיות של הנאשמים, על היותם נעדרים הרשעות קודמות ועל הקושי המשמעותי הכרוך בריצוי תקופת מאסר נוכח היותם פליטים מאריתריאה, נעדרים מעטפת משפחתית תומכת או אפשרות להשתלב בהליך שיקומי.

ביחס לנסיבות ביצוע העבירה, נטען כי אין מדובר בעבירה שהיא פרי תכנון מוקדם, אלא באירוע ספונטני, נקודתי, ללא הצטיידות מוקדמת בנשק קר.

נתון משמעותי אליו התייחסו הסניגורים, קשור להודאת הנאשמים, ואין הכוונה רק לאותה הודאה בבית המשפט, אשר אין חולק כי היא טומנת בחובה הקלה בעונש. שני הסניגורים התייחסו לעובדה כי הנאשמים הם אלה שהסגירו את עצמם למשטרה מיוזמתם, וסיפקו גרסאות שבסופו של יום, היוו את השלד עליו נבנה כתב האישום המתוקן. הסניגורים הסבירו, וכפי שפורט לעיל - התביעה לא חלקה על כך - כי אלמלא הודאות הנאשמים במשטרה, לא ניתן היה להגיש את כתב האישום שכן לא הייתה תשתית ראייתית ראויה או מגובשת, ומכאן בקשתם כי תינתן להתנהלות זאת משקל משמעותי לקולא בהתאם לסעיף 40א(6) לחוק העונשין.

7. הנאשמים בדברם האחרון הביעו חרטה על מעשיהם.

דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

8. מתחם העונש ההולם בעניינו צריך ליתן ביטוי מרכזי לעקרון ההלימה תוך בחינת אותם ערכים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים ובהקשר זה, מצאתי לאמץ את עמדת התביעה לפיה המעשים פגעו בערך של שמירה על שלמות הגוף וכן באותם ערכים נלווים כגון זכותו של המתלונן לחיות חיים שלווים נטולי פחדים וחרדות (חרדות שהן היום מנת חלקו). הנאשמים נקטו באלימות קשה, חמורה, ברוטאלית, ועשו כן ללא כל סיבה ממשית ובשל עניין של מה בכך.

9. באשר לעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - דומני כי מדובר בעוצמה משמעותית הנגזרת מהנתונים הבאים:

(א) העובדה כי התקיפה בוצעה בשל עניין של מה בכך;

(ב) העובדה כי מדובר בתקיפה בצוותא (אף אם מדובר, כפי שטענו הסניגורים, באירוע ספונטני נעדר תכנון מוקדם);

(ג) השימוש החוזר והאכזרי באותה לבנה בעזרתה היכו שלושה את המתלון בראשו;

(ד) הנזק שנגרם למתלון - מדובר בפגיעה שהובילה לניתוח ראש ואשפוז ממושך. אף שמצבו של המתלון הוטב במידת ניכרת (בדרך שהוגדרה על ידי התובעת כ"דרך נס") הרי עדיין, מדובר במי שאיבד חלק משיניו (ראה התמונות - תע/2), נעזר בהליכון על מנת ללכת, סובל מחרדות, נעדר יכולת להשתלב בהליך שיקומי במסגרת אחת מקופות החולים ואיבד את עצמאותו הכלכלית. **העובדה שמדובר בפליט, שגם ללא קשיים משמעותיים אלה ניהל מאבק הישרדות יומיומי, הופכת את הפגיעה במתלון לקשה במיוחד.**

10. שני הצדדים הגישו מספר פסקי דין אשר דנו במקרים של אלימות חמורה.

קשת המקרים בהם מדובר בעבירות אלימות שבוצעו תוך שימוש בנשק קר היא רחבה [ראו בהקשר זה - ע"פ 5153/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.2014)] ועל כן דומני כי ראוי שסקירת הפסיקה תתמקד בעיקר במתחמי הענישה שנקבעו באירועי אלימות ולא בעונשים הספציפיים שהוטלו על הנאשמים השונים, עונשים שהם פועל יוצא של נתניהם האישיים, עברם הפלילי, הליכים שיקומיים ויתר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

להלן פסקי הדין אותם ראיתי כרלוונטיים:

(א) במסגרת ע"פ 167/13 אבו זייד ואח' נ' מדינת ישראל (14.8.2013), נדחו ערעורי הנאשמות על עונש של 30 חודשי מאסר לאחר שהורשעו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. באותו מקרה, תקפו הנאשמות את המתלוננת בבעיטות, נשיכות ואגרופים וגרמו לה שבר בארובת העין והמטומות בפנים. המתלוננת אושפזה למשך 5 ימים ונאלצה לעבור בניתוח בפניה. בית המשפט המחוזי עמד על הפגיעה המשמעותית במתלוננת אשר נותרה חבולה ומצולקת (פיזית ונפשית), ציין כי חייה הוסטו ממסלולם הרגיל ולא חזרו אליו עד היום וקבע מתחם עונש הולם הנע בין 12 חודשי מאסר ל-48 חודשי מאסר (קביעה שאושרה בבית המשפט העליון). אציין כי על פניו, נראה כי בענייננו קיימים רכיבי חומרה המצדיקים קביעת מתחם גבוה יותר מזה שנקבע בעניין אבו זייד, וזאת בשים לב לשימוש בלבנה ולתקופת האשפוז הממושכת של המתלון.

(ב) במסגרת ע"פ 4631/13 כרים ואח' נ' מדינת ישראל (25.2.2014), נדון מקרה בו היכו שלושה נאשמים את המתלון בעזרת מקלות, אגרופים ובעיטות וגרמו לשבר בגולגולתו ודימום בראשו. המתלון אירוע נותח ואושפז למשך מספר ימים. מתחם העונש ההולם שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי ואושר בבית המשפט העליון עמד על 18 חודשי מאסר ברף התחתון ו-5 שנות מאסר ברף העליון. גם מתחם זה, לפחות ברף התחתון, משקף נזק פחות בחומרתו מהנזק שנגרם למתלון. למען השלמת התמונה העובדתית יצוין כי על נאשם 1 נגזרו 40 חודשי מאסר ועל נאשם 2 נגזרו 28 חודשי מאסר. נראה כי

בענייננו קיימים רכיבי חומרה המצדיקים קביעת מתחם גבוה יותר מזה שנקבע בעניין אבו זייד ברף התחתון שלו, וזאת בשים לב לשימוש בלבנה, לתקופת האשפוז הממושכת של המתלון ולהשפעת האירוע על המשך חייו.

(ג) במסגרת ע"פ 935/14 **אוסטרוביץ נ' מדינת ישראל** (30.11.2014), נדון מקרה בו הגיע הנאשם לבית אביו בו שהה אף המתלון. בין השניים התפתח ויכוח במהלכו שלף הנאשם שני סכיני מטבח שהיו חבויים תחת חולצתו, תקף בעזרתם את המתלון וגרם לחתכים בכתפו. המתלון ניסה להימלט, אולם אז דקר אותו הנאשם שוב, דקירה עמוקה, בשכם. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 3.5 שנות מאסר לבין 5 שנות מאסר, וקביעה זו אומצה גם בפסק דינו של בית המשפט העליון. על הנאשם נגזרו 50 חודשי מאסר. נראה כי מקרה זה, ובעיקר נוכח התכנון המוקדם (הצטיידות בסכינים) והשימוש בהם, חמור יותר מענייננו.

(ד) במסגרת ע"פ 7475/14 **מהדי נ' מדינת ישראל** (25.12.2014), הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. דובר היה בוויכוח שהתפתח בין הנאשם למתלון על רקע שימוש בדרך, שאז יצא הנאשם מרכבו, פתח את דלת רכבו של המתלון והחל עימות פיזי בין השניים במהלכו היכה הנאשם את המתלון בראשו בעזרת כלי ממתכת. כתוצאה מהתקיפה האמורה נשברו שלוש משיניו של המתלון ונגרם לו חתך בשפה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 12 חודשי מאסר ל-48 חודשי מאסר וגזר עונש בן 24 חודשים. בית המשפט העליון לא מצא לשנות ממתחם זה (הגם שהעמיד את העונש על 20 חודשי מאסר), וציין את הדברים הבאים (ההדגשות אינן במקור - ב.ש.):

"כנקודת מוצא לדיון יש לשוב ולהדגיש כי העבירה שבה הורשע המערער - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 לחוק העונשין ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק - הינה עבירת אלימות חמורה שהעונש המירבי הקבוע בצידה הינו 14 שנות מאסר בפועל. בפסיקת בית משפט זה ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות אלימות באופן כללי ובעבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות באופן ספציפי. בית משפט זה ציין לא אחת כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו וכי תרומתו של בית המשפט למלחמה זו הינה בהטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים שישקפו מסר מרתיע לעבריינים ולחברה כולה. לפיכך נקבע כי ככלל ענישה זו צריכה לכלול רכיב משמעותי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח [ראו למשל: ע"פ 5153/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.2014) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 6971/13 עמרן נ' מדינת ישראל (23.9.2014) (להלן: עניין עמרן); ע"פ 4061/12 בדארנה נ' מדינת ישראל (4.9.2012)]. מעיון בפסיקת בית משפט זה בשנים האחרונות עולה כי קשת הענישה בעבירות אלימות, הנעשות תוך שימוש בנשק קר, היא רחבה ומגוונת, אך היא כוללת ברוב המקרים עונשי מאסר בפועל שנעים בין 18 ל-24 חודשי מאסר בפועל, ככל שהנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון [להרחבה ראו סקירת הפסיקה בפסקאות 11-12 בעניין פלוני], ואף עונשי מאסר בפועל המגיעים לארבע שנות מאסר בפועל במקרים חמורים במיוחד. עם זאת, כבכל תחום במשפט הפלילי ניתן למצוא גם מקרים שבהם הענישה חורגת מהאמור לעיל - בין אם לחומרה

ובין אם לקולא - בשים לב לנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה. דוגמא מובהקת של ענישה מחמירה יותר, בשים לב לנסיבותיו החמורות של אותו מקרה, ניתן למצוא בעניין עמרן, שבו הושתו על שלושת הנאשמים עונשים שנעו בין 34 ל-43 חודשי מאסר בפועל. מנגד, ניתן למצוא גם מקרים שבהם הושתו עונשים קלים יותר בעבירות אלימות שבוצעו בנסיבות דומות למקרה דנן, לרבות עונשי מאסר בני שישה חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות [ראו למשל: ע"פ 5794/13 מדינת ישראל נ' שיכה (2.4.2014); ע"פ 5641/09 מדינת ישראל נ' ברזינסקי (22.3.2010); ע"פ 10676/07 אביטאן נ' מדינת ישראל (18.9.2008)].

אציין כי הנזק שנגרם למתלונן בעניין מהדי פחות בחומרתו מהנזק שנגרם למתלונן בעניינו ויש אף לזכור כי מעשיו של מהדי בוצעו לבד ולא כחלק מחבורה כפי שאירע בעניינו.

(ה) במסגרת ע"פ 2037/13 **מחאגנה נ' מדינת ישראל** (26.6.2013) דובר בהרשעה בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (בצירוף עבירות נוספות) שהיא תולדה של תקיפה ברוטאלית באמצעות סכין ודקירה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם הנע בין 24 חודשי מאסר ל-60 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם עונש של 30 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את הערעור.

11. הסניגורים הגישו פסקי דין נוספים המשקפים מקרים בהם נעשה שימוש בסכין או אקדח:

ת.פ. 26874-02-13 (מחוזי מרכז) **מדינת ישראל נ' קוסמוצוק** (19.12.2013) - 24 חודשי מאסר; ע"פ 2735/14 **מדינת ישראל נ' סעדיה אברמוב** (26.10.2014) - 30 חודשי מאסר; ת.פ. 8258-07-13 **מדינת ישראל נ' אללין** (8.9.2014) - 24 חודשי מאסר.

מתחם העונש ההולם - סיכום

12. השילוב בין כלל הנתונים שפורטו לעיל, תוך שאני נותן דגש לנזק המשמעותי שנגרם למתלונן הנמנה על אוכלוסיה חלשה במיוחד, מוביל אותי למסקנה כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן צריך לעמוד, ברף התחתון - על 30 חודשי מאסר, וברף העליון - על 56 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשמים בתוך מתחם העונש ההולם

13. בבואי לבחון מהו העונש המתאים לנאשמים בתוך מתחם העונש ההולם (ואין חולק כי אין בנמצא שיקולי שיקום המאפשרים חריגה ממתחם זה) נראה כי יש לשקול את הנתונים הבאים:

(א) **הודאה וקבלת אחריות** - יש בהודאת הנאשמים וקבלת אחריות כדי להוביל למתן הקלה בעונש

אף מעבר להקלה "הרגילה" הניתנת לאלה הבוחרים לקבל אחריות על מעשיהם בבית המשפט ואסביר: אין חולק כי עד לרגע התייצבותם של הנאשמים בתחנת המשטרה, נאספו במהלך החקירה נתונים שלא היה בהם די על מנת ללמד על שאירע ועל זהות המעורבים. הוסבר כי בעקבות שיחות שהתנהלו בין משפחת המתלונן לנאשמים, ניגשו הנאשמים לתחנת המשטרה, מסרו גרסאות מפורטות ותיארו את חלקם באירוע האלים ובהמשך - גרסאות אלה היוו את הבסיס לכתב האישום.

על משמעותו של שיתוף פעולה כבר במהלך החקירה עמד בית המשפט העליון בע"פ 122/14 **שוורצפל נ' מדינת ישראל** (7.7.2014) שם צוינו, בין היתר, הדברים הבאים:

"בהנחה כי ההחלטה לשותף פעולה היא החלטה רציונאלית ומוכוונת על ידי שיקולים של עלות מול תועלת, הרי שיש להפחית בעונשם של מי שמשתפים מיידית פעולה עם החוקרים..."

ובהמשך:

"משום שבהודיה ובשיתוף הפעולה מגולם לעיתים גם סיכון ומחיר אישי בעת השהות במעצר, או במאסר - הגמול הניתן למשתף הפעולה צריך להיות משמעותי, כך שהבחירה בנקיטה בדרך זו תהיה כדאית. תוצאה זו אף מתיישבת עם המגמות בספרות ובפסיקתו של בית משפט זה, שהצדיקו הסדרי טיעון".

וכן:

"הנה כי כן לולא היה אלכסיי משותף פעולה עם החוקרים - אכיפת החוק וגילוי האמת היו נפגעים. שיתוף הפעולה מצידו, שלווה לאחר מכן בהודאה בעבירות שהואשם בהן בכתב האישום המתוקן - חסך בתחילה מזמנם וממרצם של החוקרים ולאחר מכן מהזמן השיפוטי.

התנהלותו של אלכסיי בעת מעצרו ובעת הודייתו הביאה איפוא לתוצאה הרצויה מבחינת מערכת אכיפת החוק (אף כי בהמשך הדרך הוא נמלך בדעתו והוכרז כאמור כעד עוין). בהקשר זה יש להדגיש כי ההודיה המיידית בעבירות שיוחסו לו, כאמור לעיל - שירתו את האינטרס הציבורי, זאת אף אם מעורבותו של אלכסיי במסכת הפלילית - היתה משמעותית וראויה לכל גינוי".

סבורני כי קביעות בית המשפט העליון בעניין שוורצפל רלוונטיות לענייננו, ומכאן מסקנתי כי בהתאם לסעיף 40א(6) לחוק העונשין, המאפשר לשקול לקולא את שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק, יש מקום להעניק לנאשמים הקלה ניכרת בעונש.

(ב) **היעדר עבר פלילי** - יש להעניק משקל לקולא לעובדה כי שני הנאשמים נעדרו עבר פלילי וזוהי הסתבכותם הראשונה בפלילים.

(ג) **מאסר ראשון** - העובדה שהנאשמים עומדים בפני ריצוי מאסרם הראשון היא בעלת משמעות והפסיקה ראתה בשיקול "המאסר הראשון" ככזה הטומן בחובו הקלה מסוימת בעונש. יש אף לזכור כי הנאשמים נעדרו מעטפת משפחתית תומכת ובהקשר זה, אני נכון לקבל את טענת הסניגורים בדבר הקושי אשר יאפיין את תקופת מאסרם.

(ד) **נתונים אישיים** - כמו המתלונן, גם הנאשמים נמנים על אותה אוכלוסיה חלשה במיוחד, וגם נתוניםם האישיים מורכבים ומצדיקים התחשבות בענישה, בוודאי בסיטואציה הראשונה בה הם נותנים את הדין בפלילים. יש אף ליתן משקל מסוים לגילם הצעיר של הנאשמים (נאשם 1 - בן 25, נאשם 2 - בן 27).

סיכום

14. לאחר שבחנתי את הנתונים השונים, ונתתי משקל לקולא לנתונים המפורטים בסעיף 13, סבורני כי יש להטיל על הנאשמים עונש הממוקם קרוב לרף התחתון של מתחם הענישה.

לאור האמור לעיל אני גוזר על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

(א) 3 שנות מאסר לריצוי בפועל, החל מיום המעצר - 29.1.15.

(ב) 8 חודשי מאסר, אולם מי מהנאשמים לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרור עבירות אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

(ג) 4 חודשי מאסר, אולם מי מהנאשמים לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרור עבירות אלימות נגד הגוף מסוג עוון.

(ד) כל אחד מהנאשמים ישלם למתלונן פיצוי בסך ₪ 25,000 עד ולא יאוחר מיום 1.1.18.

(ה) ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת התביעה ו/או קצין משטרה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, 15 יולי 2015, במעמד הצדדים.